

vor Side kunde i og for sig sympatisere med en Ratifikation, naar der ikke skulde foretages de efter vor Opfattelse uheldige Ændringer i den Lovgivning, vi har med Hensyn til Helligdage. Men det synes mig ikke fuldkommen klart, om det kun er en midlertidig Tilstand, man befinder sig i, og det fremgaar jo ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, at heller ikke Ministeriet anser det for muligt, at denne Tilstand kan blive vedvarende, idet der i Bemærkningerne til Lovforslaget tales om, at man mener ikke, at det er nødvendigt straks at gaa til en Ændring i Helligdagslovgivningen, naar man vil tiltræde denne Konvention. Men i det Udtryk, at man ikke straks er pligtig eller behøver at gaa dertil, ligger der jo — anden Opfattelse kan man i alt Fald ikke faa — den Tanke, at man før eller senere og helst saa hurtigt som muligt maa gaa til de Ændringer, som før er foreslaaet. Nu er det en given Sag, at de Ændringer, som vi har modsat os de andre Aar, fordi vi mente, de var uheldige for Erhvervslevet her i Landet, vil vi ikke indirekte moralsk binde os til at gennemføre maaske til næste Aar. Derfor vil vi fra vor Side stille os afventende, indtil vi faar fuldstændig Klarhed over, om det er Meningen, at der er en Forpligtelse til før eller senere at gaa med til Ændringer af den Beskaffenhed, som der tidligere er stillet Forslag om, og som vi har modsat os, eller man mener det muligt at ratificere Konventionen og saa staa fuldstændig frit med Hensyn til senere Forslag angaaende Ændringer i vor Helligdagslovgivning. Vi stiller os altsaa afventende for at se, hvordan Opfattelsen er baade indenfor Regeringen og indenfor de andre Partier, og saa tager vi vor endelige Stilling, naar det er blevet klart.

Drachmann: Medens mit Parti, det konservative Folkeparti, i Spørgsmaalet om Tiltrædelse af Konventionen angaaende den saakaldte 8 Timers Dag staar som principiel Modstander deraf, ligger Sagen for det foreliggende Spørgsmaals Vedkommende noget anderledes. Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kan tiltræde den internationale Konvention angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder, har jo været gentagende og detaillert drøftet baade her i Salen og i Udvalg. Under Sagens Behandling rejste vi, ogsaa fordi vi til en vis Grad

gerne vil imødekomme den almindelige og maaske uskyldige Trang til internationale Overenskomster og Konventioner, hvor disse ikke kan binde eller gøre Skade, det Spørgsmaal, om ikke den bestaaende danske Lovgivning — Fabriklov, Helligdagslovgivning og hvad her ellers spiller ind — var tilfredsstillende, saaledes at man uden at gaa til nye og skærpede Lovforanstaltninger, som vi ikke ønskede at være med til, kunde tiltræde Konventionen, altsaa opfylde den internationale Sociallovgivnings Syn paa det foreliggende Emne. Vi har nemlig fra vor Side — og jeg har gentagne Gange haft den Ære personlig at gøre Rede derfor fra denne Plads — den Opfattelse, som jeg tror er fuldt ud berettiget, at Danmark socialt set og ogsaa industrielt, i det hele taget i de økonomisk-praktiske Forhold, er saa langt fremme, at mange af de Lande, som vi nu „skal i Konvention med“, staar langt tilbage for os, selv om de nok saa meget paa Papiret har tiltraadt mange af de smukke Paragraffer, som nu stilles op i det internationale Samarbejde. Dette gælder baade 8 Timers Dagen, hvor jo, som alle ærede Medlemmer vil være kendt med, Bestemmelserne paa Papiret ingenlunde overholdes i Praksis og desværre for hele vor økonomiske Stilling ikke overholdes i mange af de Lande, der er afgørende for vor Konkurrenceevne baade i industriel og anden Henseende. Dette gælder ogsaa — og det fremførte vi med Vægt i Udvalget — paa de Omraader, der dækkes af Lovgivningen til Sikring af den fornødne Hvile og Rast i Arbejdet, og vi fremsatte da den Tanke, om man ikke ved Henvendelse til det internationale Arbejdsbureau kunde faa en autentisk Afgørelse af, om de bestaaende danske Forhold tillod, at vi, uden at ændre noget ved dem, tiltraadte Konventionen. Det er mig en stor Glæde at se, at det Svar, som nu foreligger fra M. Albert Thomas paa Arbejdsbureauets Vegne, i Virkeligheden giver os Ret og fuldkommen understreger den Opfattelse, vi har fremført, at de bestaaende Forhold i al deres Demokratisme og Frisind — maaske for stærkt fremskredne Frisind, men dog praktiske, gode, sunde og humane Betragtninger — tillader os at undlade at foretage nye Foranstaltninger for at komme paa Højde med den øvrige Verden, idet vi tværtimod